

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΕ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ...

Με τὰ λόγια του τὰ μεστά ἀπὸ ἐννοίας καὶ ἀπὸ λυρικό, ποῦ εἶπε, τὴν περασμένη Δευτέρα, ὁ προσερός τῆς Βουλῆς, στὴν ιστορική της συνεδρίαση, — με τὰ λόγια του ποῦ ἀγγίξαν ὅλα τὰ φωτεινὰ σημεῖα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, τόσο τῆς ἀρχαίας, ὅσο καὶ τῆς σημερινῆς, καὶ ἀποδείξαντε ὀλοφάνερα, πῶς ὁ ἄνθρωπος ποῦ, ἀπὸ τόσο ἐπίσημο βήμα καὶ σὲ τόσο ἐπισημὴ ὥρα, τὰ ἔξωτόμισε, δὲν τὰ ἔξωτόμισε ἔτσι στὴν κουτσοφύλη, γιὰ νὰ πεῖ ὁμορφες φράσεις καὶ νὰ κεράσει εὐκόλα καὶ ἀνώφελα χειροκροτήματα, μὰ τὰ εἶπε γιὰ νὰ φρονητικώσει καὶ γιὰ νὰ νηυσώσει τίς ψυχὰς πάντο ἀπὸ τὰ ταπεινὰ ἐπίπεδα τῆς κοιμητικῆς διαμάχης — μὲ τὰ λόγια του αὐτά, ποῦ τὰ διδάσα με συγκίνησι, καὶ ποῦ μοῦ χάρισαν κάποιον ψυχικὸ ξαλάρωμα, ὁ κ. Σοφοῦλης μοῦ ζωντάνεψε ἕναν παλιὸ μου φίλο, ἢ τὸ σωστότερο, μοῦ ζωντάνεψε μιὰ καλὰ ἐποχὴ, μοῦ ξανάφερε πίσω, γιὰ μιὰ στιγμή, ὁλοζώνταντα τὰ νιάτα μου.

Κάνει παρὰ τότε συχνὰ καὶ συχνὰ τὰ λέγαμε. Καὶ — περιεργὴ σύμπτωση — ἀντιμιονόμασε τὴς περισσότερες φορές στὸν περίβολο τῆς Βουλῆς, στὸ καφενεῖο ποῦναι ἀκόμα καὶ τώρα ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ὅπου εἶναι τώρα τὸ Φρονολογεῖο, εἰντουσαν τότε τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδας». Ὁ Παλαμᾶς εἶταν τότε ταχτικὸς συντάκτης τῆς, καὶ ὁ Σοφοῦλης, ποῦχε γυρίσει τότε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, νέος, γεμάτος ὀρηγὴ καὶ φωτιά, ἀρματωμένος με μόρφωση γενεῆ, ὁ φηγητῆς μάλιστα τῆς Ἀρχαιολογίας, δημοσίευε συχνότατα ἄρθρα στὴν «Ἐφημερίδα» κατὰ τοῦ τότε καθηγητῆ τῆς Ἀρχαιολογίας, εἶχε ἀνοίξει δηλ. ἐναντίον του ἕνα δεινὸ ἐπιστημονικὸ πόλεμο.

Ὁ Μητσάκης τὸν ἐχτιοῦσε πολὺ, παρμπολύ, καὶ πολλές φορές, τὰ βραδάκια, ποῦ πηγίναμε στὴν ὁδὸ Ἐδουάρδου Λω, (τότε ὁδὸ Ὀφθαλμιατρείου), νὰ πάρομε τὸν ποιητὴ Κώστα Κρυστάλλη, ποῦ δούλευε γιὰ νὰ βγάλει τὸ ψωμὶ του, στοιχειοθέτης στὸ τυπογραφεῖο Παπαγεωργίου, τραβούσαμε στὸ καφενεδάκι τῆς Βουλῆς καὶ τὸν ἀνταμώνουμε, ποῦ κατέβανε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδας».

Καὶ ἀνοίγαμε κεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ πράσινα φυλλώματα τοῦ κήπου, κενθεντολόγι καὶ συζήτηση. Ὁ Μητσάκης, ὁ χεῖμαρρος ὀρητικὸς στὴν κουβέντα του, φωνεαλάς, πειραχτικὸς, πότε σοβαρολόγος καὶ πότε κλαμπουριστῆς ὁ Κρυστάλλης, ντροπαλὸς σὰν κορίτσι καὶ λιγδολόγος ἐγώ... σὰν ἐγὼ πάντα, καὶ ὁ Σοφοῦλης συζητητικὸς, νεοιδεάτης, μίσοπλάστης, σκολίζοντας τὴν κουβέντα του με χαριτολογήματα, ἀνέκδοτα καὶ. Εὐχάριστος πολὺ, παρμπολύ, στὴν κουβέντα καὶ μάλιστα ὅταν ἔβγαине στὴ μέση τὸ ἀγαπημένο του θέμα, ἢ ἐπίθεσή του δηλ. κατὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἔδρας.

— Σίγουρα θὰν τὸν φάει τὸν καθηγητῆ... , συχνόλεγε ὁ Μητσάκης, καὶ θὰ τὸν ἔχουμε, σήμερ' αὔριο, καθηγητῆ τῆς Ἀρχαιολογίας!

Καὶ κεῖ ποῦ τὸν καρτερούσαμε καθηγητῆ τῆς Ἀρ-

χαιολογίας, χάθηκε ἔκφραξ, ἀρδιασμένος ἀπὸ τὸν ἄχρον αὐτὸν ἀγῶνα, καὶ ἔστερ' ἀπὸ χρόνια ἀκουσά πῶς πολιτεύεται στὴν πατρίδα του Σάμο, ἀρχηγέοντας ἀκόμα καὶ πρῶτος ποῦ φέρνε τὸνομά του, καὶ κατόπι ἀκουσά, με κατάλληλη, πῶς ἐπαναστάτησε κατὰ τοῦ παντοδύναμου τότε Σουλτάνου, με μιὰ χούφτα λιονταρόφυλα Σαμιωτάκια, καὶ ἔστερα...

Φυσικά, δὲν ξαφνιάζεται κανεὶς ὅταν ἀκούει ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο νὰ λέει : «Ὅπου κινετίζει σήμερ' ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, δὲν ὑπάρχουν θάματα καὶ δῆμοιοι, οὔτε ὅταν τὸν ἀκούει νὰ ἐξηγεῖ τόσο σοφὰ καὶ τόσο πρωτότυπα καὶ φωτεινὰ τὸ «Ἑλλ η ν ι κ ὸ θ α ὶ μ α » :

«Τὸ λεγόμενον Ἑλλ η ν ι κ ὸ ν θ α ὶ μ α, δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἡ φωτεινὴ δημιουργία τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος· μεγαλύτερον θάρμα εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἐγκρατεροῦσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τὰς σιμφορὰς τῆς σκοτεινῆς δουλείας, ἢ ἀλόντητος πίστεως αὐτοῦ καὶ ἡ ἀνένδοτος καὶ μαρτυρικὴ του θέλησις. Ἡ ἀθανασία τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς δὲν εὐρίσκειται μόνον εἰς τὰς περσικὰς καὶ τὰς περσικὰς μνημεία τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πενιχροῦς, τοὺς ταπεινοῦς, τοὺς λησμονημένους τάφους τῶν μαρτύρων τοῦ ἔθνους. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ζήσας ἐπὶ αἰῶνας ὄλους, ὡς ζωντανὸς νεκρός, ἔπνε ἔπνε καὶ τάφου, διέσωσε καὶ ὑπὸ τὸν βαρὺν ὀγκόλονον τῆς τυραννίας, τὸν πύξοντα τὰ στήθη αὐτοῦ, κάλλος καὶ δύναμιν ψυχῆς, ὅταν μάρτη ἀναζητεῖ τις, ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἄλλων λαῶν. Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἢ προσήλωσις του πρὸς τὰ ἰδανικά του ἔθνη, ἢ ἀφοσίωσις αὐτοῦ πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος, δὲν ἔχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐφάμμιλον κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθηματος καὶ τῆς ἐδελουσίως, εἰμὴ μόνον ἴσως τὴν μερτικὴν πίστιν τῶν πρώτων Χριστιανῶν.

Δ. Π. Τ.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀπὸ τὰ γαλλικὰ φιλολογ. περιοδικὰ.

—Στὸ τελευταῖο τεῦχος τῆς «Revue Contemporaine» ὁ κ. Λουδοβίκος Νεμό, συνεχίζοντας τὸ δημοσίωμα των κριτικῶν του σημειωμάτων γιὰ τοὺς συγκατανοῦς ἑλληνες ποιητῆς, δημοσιεύει ἕνα τέτοιο γιὰ τὸν ποιητὴ Ἀλέξαντρο Φωτιάδη. Δὲν τὸ νομίζουμε ἄσκοπο νὰ μεταφέρουμε δὴ μερικὰς γραμμὰς τοῦ Γάλλου κριτικοῦ, γιὰ ἕναν ἀδελφεὸ συγκατανοῦ μας ποιητῆ, ποῦ ἴσως πολὺ λίγα πράματα θάρουν ἀκούσει γιὰ δαῦτον οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς νεώτεροὺς ἀναγνώστες μας.

«Ὁ Ἀλέξαντρος Φωτιάδης, —γράφει ὁ κ. Νεμό, — ἔχει γεννηθεῖ στὴ Σμύρνη σὴν 1871. Τὰ ἔργα του εἶναι : τὰ «Ἀνοιχτὰ Μυστικά», μιὰ συλλογὴ ἀπὸ μικρὰ ἐπιγραμματικά ποιήματα, ποῦ ἀπ' αὐτὰ παίρνουμε τὰ κομμάτια ποῦ ἔρχονται παρακάτω, καὶ ἡ «Ἀμαρυλλίδα» τρεῖς ἔμμετρος πράξεις. Ἐχει δώσει ἀκόμα μιὰ

μεταφορά στη νέα γλώσσα της «Ιριγένειας στην Αδλίδα», που παίχτηκε και παίζεται ακόμα (;) στο Βασιλικό Θέατρο της Αθήνας. Στο διάστημα του πολέμου, έγραψε τα «Πολεμικά Ανάγλυφα», μια σειρά από μικρά ποιήματα που ύμνούνε προπάντων το γαλλικό και τον ελληνικό ήρωισμό. Άλλα ποιήματα κι άρθρα, που λογαριάζει να τα βγάλει σε διβλίο μια μέρα, ύμνούνε τις φιλελεύθερες αρχές των Συμμάχων και της Ελλάδας. Η ποίηση του Φωτιάδη είναι προπάντων ειδυλλιακή και θεωρητική (contemplative). Είναι ο προσεκτικός ζωγράφος της φύσης, και θυμίζει μαζί το Βιργίλιο και το Θεόκριτο. Ο ούρανός της Ιωνίας, ή καρτερή γη της, τα γελούμενα άκρογύμνα της, ή αγροτική της ζωή με τους βοσκούς της, τους χωρικούς της, τους άγροκόμους της, με όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της χώρας και των τοπικών συνηθειών, ζωγραφίζονται μέσα στο έργο του με μια πιστότητα που κάνει εντύπωση. Η πρωτοτυπία του δε βρίσκεται στα θέματα που εκλέγει... Όμως ξέρει να μεταμορφώνει το πιο κοινό και συνηθισμένο γεγονός, τόσο με τη βαθεία του την ευχιστησία και τη χάρη των εικόνων του, όσο και με το γοητευτικό και κομψό του ύφος... Ο στίχος του είναι απλός, λαγάρος και για το μόνο πράγμα που θα μπορούσε κανείς να κατηγορήσει αυτό τον ποιητή που κατέχει την τεχνική τελειότητα, είναι πως καμιά φορά αφήνεται να παρασυρθεί στην πάρα πολύ μεγάλη εικόλια».

Το μικρό κριτικό σημείωμα του κ. Νεμό ακολουθεί μια σειρά από όχτα» πολύ ευσυνείδητα μεταφρασμένα ποιήματα από τ' «Ανοιχτά Μυστικά». Μεταξύ σ' αυτά και το χαριτωμένο :

Καλύβι άνεμοσκέλευτο σαν πόσα δε μου λέγει
Το βραδυνό σου κάπνισμα κ' ή χαμηλή σου στέγη.
Στην ξερημά που όλόγυρα σε ζώνε, πάντα μόνο,
Λησμονημένο στέκεσαι με τον κρυφό σου πόνο.

Μιά μοίρα σαν έπερασε στην ξερημά σου στρατα,
Πούχε από μλούτζι την ποδιά, τα χέρια της γεμάτα,
Είπε : δε βλέπω τίποτα, καλύβα, να σου λείπει
Δέν έχεις ούτ' ένα σακμνί για να καθήσει ή Δύπη.

— Στο ίδιο τεύχος (Ιούλιος — Αύγουστος) του ίδιου περιοδικού, βρίσκουμε ένα δημοφο ποίημα του Έλληνα ποιητή Αθνασιαδή «Απάνω στη λίμνη Λεμάν», καθώς κ' ένα σονέτο του γνωστού μας από περασμένα φύλλα ποιητή Ζιλ Σιντεροβιέλ, «Γάλλος στην Ήξορία», όπου ξαναβρίσκουμε το δυνατό ζωγράφο κι' αίσταντικό χιομορίστα των «Poèmes».

Ένα ποίημα του Nicolas Beauduin

— Δίνουμε σήμερα ένα δείγμα από την ποίηση του Νικολά Μπικοντιέν, που για αυτόν μιλήσαμε στο περασμένο μας φύλλο. Είναι παρμένο από μια σειρά που επιγράφεται 1914 — 1919 και που στρέφεται γύρω από τα αίστήματα που γέννησε στον ποιητή ο μισμός του για τον πόλεμο, ο χωρισμός του από την αγαπημένη του γυναίκα, ο θάνατος ενός στρατιώτη :

του Πιέρ Άλλανό, που γι αυτόν γράφει τάκόλουθα :

..ΩΣ ΖΕΙΣ ΜΕΣ ΣΤΗ ΘΥΜΗΣΗ ΜΟΙ

ΠΙΕΡ ΑΛΛΑΝΟ !

Κι όμως ή ιστορία σου είναι μια πολύ συνηθισμένη ιστορία :

Πέρα στο Σαιν - Ζιλ, στην Παλιά Άγορά,
(στάκροθαλάσσια του Βοριά),
έχει γεννηθήςες.

Παιδί, έκανες το χοιροβοσκό,
μέσα σ' ένα ύποστατικό, τάκι στην εκκλησιά.
Έτρεχες μέσ στον όλόδροσο άέρα των βουνών
και μέσ στα θεροστόπια των σκολιών.

Τά βράδια,
γύριζες πάλι πίσω με το καπάδι σου,
βυθισμένος σε σκέψες,
διαβαίνοντας μέσ' από τους άγριους γρανίτες.

Όπως όλοι οι συχωριανοί σου,
την Κυριακή,
φορούσες το γαλάζιο σου παντελόνι, τα ξυλοσκιπούτσά
ένα μεγάλο καπέλο (σου),
με μακριές κορδέλες που κυμάτιζαν από πίσω.

Κοντά στο καμητηρι
— το καλοκαίρι —
κοιτούσες τά λουλούδια που φύτρωναν ανάμεσα στους
άκρομαζόσουν τη φωνή (σταυρούς,
του άέρα

μέσα στα βράχια,
κι αγαπούσες με πάθος, δίχως να το ξέρεις :
τον ούρανό,
τη θάλασσα,
τον άχό από τις καμπάνες.

Ίσάμε τον πόλεμο δέν είχες γνωρίσει,
— φτωχέ μου φίλε —
παρά μόνο τά βενδιά και γυμνά χωράφια.

Άπό κει και πέρα, είδες πολλά άλλα πράματα
— όπως όλοι έμεις —
και κρατῶς—μέσα στο βάθος των κλειστών σου μα-
(πιών—
ένα πλήθος από σκοτεινές άπτασίες και σκηνές της
(κόλασης) !...

Πέθανες κάνοντας περιπολία, μέσα στα συματοπλέγ-
(ματα,

στις 20 του Όχτώβρη, μια θολή αύγη.
Οί τραυματιοφόροι — ό ένας άπ' αΐτους συχωριανοί:
(σου —

σήκωσαν τό κίτρινο κορμί σου.
Φτωχέ φίλε !

Άπάνω σου βρέθηκαν μερικά μυστικά αγαπημένα
(γράμματτα,

τά ρέστα από τη δεκαμερία σου, 45 λεπτά,
ή κίττα σου,
ό σουγιάς σου,
τό ξύλινο κομπολόγι σου,
μιά καπνοσκακούλα,
ένα εικονισματάκι του Σωτήρα,
κι ακόμα... ένα γράμμα,
δπου ή μητέρα σου — μόνη και χήρα —

ο ὁρμήνευε νὰ προσεύχεται στὸ Θεὸ μὲς στὶς δοξασίες σου...

Σήμερα

κοιμάσαι — μπτομένος και κρύος —
στὸ κοιμητήρι τοῦ Ἑσκαφῶ

(κοντὰ στὸ Τρασί)

λίγο πάρα πέρα ἀπὸ τὰ λασπερὰ χροκώματα,
ὅπου θεορίστηκαν τὰ νιάτα σου.

Κείτεσαι κεικάτω,

πλάι σ' ἕνα νιὸ πλάκαρι ἀπὸ τὴ Νορμαντία,
τὸν ΟΡΣΟΛ ΑΛΦΡΕΑΟ,

— πὺ σκοτώθηκε ἀπάνω στὰ εἰκοσι του χρόνια —
.. Ἦτανε, ὅπως και σὺ, γεμάτος ἀπὸ ἀμεριμνησία
μακάρια.

ὅπως και σὺ, νι αὐτός,

ΕΠΕΣΕ ΓΙΑ ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

καὶ πλάι σ' ἕναν ἄλλο παιδί, ἕναν πικαρδὸ

(Κλάση τοῦ 16)

τὸν ΑΒΙΣ ΝΙΚΟΛΑΟ.

Ἔχεις στὴ σειρὰ σου τὸ Νο 26,

ἕναν σταυρὸ ἀπὸ ἑλατόξυλο,

φτιαγμένον και μπογιατισμένο μαῦρο ἀπὸ τοὺς σκα-
(πικανέους τοῦ Συντάγματος.

Κοιμάσαι, τυλιγμένος μέσα στὸ ἀντισιχινὸ σου,
κάτω ἀπὸ τὰ θόλια τῶν πολυθρόνων πὺ χτυποῦν τὸ χῶ-
(μα καὶ κηδοῦνε πέρα.

Δὲ θὰ ξαναῖδεις πιά τὸ ὑποστατικό σου,

οὔτε τὶς καμπάνες τοῦ Σάν - ΖΩ,

οὔτε τὰ κοπάδια πὺ ὀδηγοῦσες

μέσ' ἀπὸ τοὺς μαύρους γρανίτες

και τὰ χρυσοκόκκινα σπαρτά...

Πὺς ζεῖς μέσ' στὴ θύμησή μου;

ΠΙΕΡ ΑΛΛΑΝΟ

— Κι ὁμως ἡ ἱστορία σου εἶναι: μιὰ πολὺ συνηθι-
σμένη ἱστορία.

Ἀλήθεια! εἶναι τόσο συνηθισμένο, τόσο κοινὸ πρά-
μα ὁ θάνατος, και τόσο πολλὰ ἔχουνε εἰπωθεῖ και ξα-
ναεπωθεῖ γιὰ κείνους πὺ σκοτώνονται γιὰ τὴν πα-
τριδα — τόσο ψεύτικα λόγια γιὰ δόξες κ' αἰώνες
μνημῆες κοινῶν ἄγνωστων ἀνθρωπιάων, — τόσες κοι-
νοτοπίες και ψευδοιστήματα, ὥστε νὰ αἰστανόμαστε
κάποια ξεχωριστὴ συγκίνηση μὲ τὰ ἀπλά και ἀπροσ-
ποίητα λόγια πὺ κακομεταφράζουμε παραπάνω, μο-
λονότι ἀρνούμαστε νὰ τὰ κατατάξουμε στὴν καθαρὴ
ποίησι, μ' ὅλες τὶς ρίμες και ὅλο τὸ ρυθμὸ πὺ τὰ
πλουτίζουν ἐδῶ καὶ κει δίχως νόμο και δίχως τάξη.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΧΙΑΚΑ ΓΛΩΣΣΙΚΑ. — Μ' αὐτὸν τὸν τίτλο, ὁ
Χιώτης καθηγητὴς κ. Βίος, τύπωσε μιὰ βραβεμένη
μελέτη του γιὰ τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα τῆς Χίου. Εἶ-
ναι μιὰ ἀληθινὰ εὐσυνειδητὴ δουλιὰ και φανεράναι
ἕνα ἀκούραστο κ' ἐρωτεμένο μὲ τὴν πατριδα του, ἐρ-
γάτη τῶν γραμμάτων, πὺ ἀξίζει και πρέπει νὰ τὸν
μνηθεοῖν και οἱ Χιώτες διακάλου, πὺ μὲ τὸ τελευταῖο
ψηφισμά τους μᾶς ἔδωκαν ἕνα καλὸ σημάδι τῆς ἀξίας
τους, και νὰ ἐπιδοθοῦν στὴ μελέτη και στὸ συμμελεμα
τῆς μουσικῆς διαλεκτικῆς φρασεολογίας τῶν χωρια-
νῶν τοῦ νησιοῦ τους.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Δο. Γιαν. Θὰ δημοσιευτεῖ πόσο καλὸ θὰ ἦταν ἂν εἶ-
χανε τὴ μετριοφροσύνη σου μαρκοὶ πὺ θένε νὰ τοὺς λένε σπου-
δαίους! — κ. Βαγγ. Α. Φαντ. Ἐδξαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σου
λόγια ἔχε ὁμως ἐλόγη πὺὸς ἡ κολοη τῶν ἔργων τῆς τῆς δὲν
ἔχει ποτὲ κατεῖ τὸ ἀπόλυτο γαντὸ και πολλοὶ πὺ κατὰ ἀπο-
δείχτηκαν μεγάλοι, βρήκανε μεγάλες δυσκολίες στὰ πρώτα βή-
ματὰ τους γιὰ νὰ ἀναγνωστοῦνε. Τὸ «Ὀνειρὸ» σου τελειώνει πο-
λὺ γρήγορα δὲ μᾶς βάζει καθόλου στὴν κατάταση δὲ μᾶς
δίνει ἐκείνη τὴν ἀγωνία πὺ πάει ἀξάνοντις ὅσο πὺ νὰ λυ-
τρωθοῦμε μὲ τὸ ζήτημα. — κ. Γιαν. Α. Κ. Ὁ Καθάρφτης
τῆς ψυχῆς κ' ἡ «Καταχνιά» δείχνουνε πὺ ἔχεις μέσα σου
ἐκεῖνο πὺ γεννάει τὴν πόληση ὁμως πὺ λείπει ἀκόμα ἡ δύ-
ναμη τοῦ φορημαρίματος Τ' «ἀκίνητο νερὸ τῆς ρηματιὰς»
δὲν εἶναι ἀκρίβως ἐκεῖνο πὺ μᾶς δίνει στὴ φαντασία ἡ ρηματιὰ.
Κι ἡ «γλυκειὰ ματιὰ» πὺ εἶναι ἐκείνη γιὰ νὰ καθρεφρι-
στει, εἶναι πολὺ παραστατικὴ. Γιατὶ τὴν ἀμμοδιὰ τὴ λὲς ξω τι-
κὴ; «Καθημερὰ μᾶ μᾶρσοια σι εγγρώνει προτοῦ κτλ.» στε-
γρώνει εἶ; τὰ πέπλα τῆς; στυγατικὰ ἡ μᾶρσοια—ὅπως τὸ λὲς
—εἶναι ἐπικείμενο κτλ. Ἀπόφυγε τις πολλὲς πὺ κάνεις χα-
μοδιες. — κ. Ορ. Εὐρ. Ὑφος, ρυθμὸς πὺ μᾶς θυμίζει ἀμέ-
σως τὸ «Στῶν Παρῶν τὴν ὀλόμαση ῥάχη», ἰδέα πολυεπωμένη
Ρωμαντισμὸς: «...περπατιόντας γιὰ τὸ φῶς τὸ γλυκὸ τὸ θα-
νάντο τὸν ἔργο, πὺ γιὰ πάντα ἡ χαρὰ εἶναι κει...» Ἐνῶ-
στὴν ἐποχὴ μας—ἐκεῖ συνηθεομε νὰ γυροῦμε τὴν ἀνάπανη,
τὴ ληρομονία, τὸ λυτρωμὸ, τὸ ἀλλοπο κ' ἀνάδνο κτλ. — κ. Κωστ.
Τρ. Βιβραία θάτανε διασκεδαστικό νὰ βάζαμε κάθε τόσο και
λίγα φαιθρὰ σὸν και κεινα τὰ περιφρήμα τοῦ καθαρευουσιάνου
κῆριον Καθηγητῆ, μᾶ, καθὼς λὲς, δὲ μᾶς περισσεῖει τόπος.
Τὸ «Σκάβει ὁ σκαφτιὰς», εἶναι μιὰ σὺντομη εἰκόνα πὺ τὴν δὲ
νεις, ἔπρεπε νὰ ἔχει λεχτικὴ και τεχνικὴ τελειότητα ἐπιγραμ-
ματικὴ. Ἐπειτα τὸ «Ὁ ἥλιος πὺ πυρόνει τὸ χωράφι, κάνει
τις πέτρες ἄσπρες οὐ νὰ εἶναι τάφοι» δὲ μᾶς δίνει ἐμᾶς τοῦ-
λάχιστο τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος γιὰτὶ οἱ πέτρες πὺ
ξεθάφτει ὁ σκαφτιὰς εἶναι σὺνήθως κόκκινες ἀπὸ τὰ χῶματα.
— κ. Μουσελ. Σοῦ ἀπαντήσαμε. Ἐπειτα, ἔχεις, ἐμεῖς δὲν
ἀγαποῦμε πολὺ τὰ αἵματα και τοὺς σπαραγμοὺς τῶν ὀργῶν—
μᾶς μωροῦνε και λίγη μαγιατιοῦρα στὴν τέχνη. — κ. Α. Βενέσθ.
Δὲ μᾶς ἀρέσουν πολὺ. — κ. Μ. Ζωγγ. Θὰ δημοσιευτεῖ. — κ.
Γ. Ελ. Θὰ δημοσιευτεῖ τὸ «ρολόι». Ὁ «Νόμος» Νο 1 μᾶς τὰ
χαλαίει κομματὶ στὴ δεύτερη στροφή, και προπάντων στὸ τε-
λευταῖο στίχο. Ὁ «Νόμος» Νο 2 Δὲ μᾶς ἀφέρει νὰ καταλάβουμε
πὺ και γιὰτὶ ὁ ἔχρησεται ἡ θάλασσα. Ἐδξαριστοῦμε γιὰ τὰ
τόσα καλὰ πὺ γράφεις γιὰ μᾶς. — κ. Γιαν. Καρ. Θὰ δημο-
σιευτεῖ και τὸ «Ἀπόλλωνες κ' Ὀμηρος». Στὸ στρατιώτη
βρίσκουμε κακὸ ἐκεῖνο τὸ πὺ «περᾶνε» τοῦ πρώτου στίχου

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

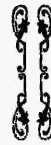
REVUE CRITIQUE. (25 Ιουλ.) Μ. ντε Ρου: Ἐνιαία
ἐκπαίδευση.—Πιερ Κορτά: Γιὰ τρεῖς ἰταλοὺς ζωγράφους.
—Ἀντρέ Βονιέ: Ὁ κύριος ντε λα Φαγέτ.—Ἀνρί Πεννε-
τιέρ: Σταντὸλ και Ροσσίνης.—Ζὰκ Ρεῖνῶ: Ὁδὴ στὴν ψυ-
χὴ.—κτλ.
LE MONDE NOUVEAU. (Ἰούλιος). Λουί Μπερτράν:
Πεκτιος και Βαλτάσαρ.—Σεργ. Εβάν: Τὸ ἔργο τοῦ Λουί
Μπερτράν.—Ζαν Ντοσόν: Ποιήματα.—Φίλιπ Δεμπεγγ:
Ὁ Βένις κ' ἡ Γιουγγοσλαβικὴ ἰδέα.—Ρεῖμον Κλωζέλ:
Ἡρὸ και Λεάντρος.—Μυριάδ Στόναρ: Οἱ Δέξες (ποίημα)
—Σίμος Μενάρδος: Ἐνας νεοέλληνας ποιητῆς: Ὁ Ἀρι-
στοτέλης Βαλαωρίτης. κτλ.
MERCURE DE FRANCE. (1 Ἀύγ.) Π. Βιγγιέ: Τὸ
αἶστημα τῆς φύσης στὸ 17 αἶωνα.—Δουμὸ Σεντό: Ἡ
καταγωγή τῆς ἰταλοαλβανικῆς διαφορῆς.—Ἀνρί Φορμιά:
Ποιήματα.—Βιννιστόνο: Τὸ Τολισμάν: διήγημα.κτλ.κτλ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ
ΔΡ. 35,000,000

ΟΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
900,000,000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΑΙ: ΑΛ. ΔΙΟΜΗΔΗΣ
Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΑΙΓΙΟΝ
ΑΓΡΙΝΙΟΝ
ΑΔΜΥΡΟΝ
ΑΜΦΙΣΣΕΑΝ
ΑΜΑΛΙΑΔΑ
ΑΡΤΑΝ
ΑΤΑΛΑΝΤΗΝ
ΒΟΛΟΝ
ΓΥΘΕΙΟΝ
ΔΗΜΗΤΣΑΝΑΝ
ΖΑΚΥΝΘΟΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ
ΘΗΒΑΣ
ΘΗΡΑΝ
ΙΩΑΚΗΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ
ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ
ΚΑΛΑΜΑΣ
ΚΑΡΑΪΤΣΕΑΝ
ΚΕΡΚΥΡΑΝ
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΝ
ΚΟΡΙΝΘΟΝ
ΚΥΜΗΝ
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΝ
ΚΥΘΗΡΑ
ΛΑΜΙΑΝ
ΛΑΡΙΣΣΕΑΝ
ΛΕΒΑΔΕΙΑΝ

ΛΕΥΚΑΔΑ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΝ
ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
ΜΕΣΣΗΝΗΝ
ΝΑΥΠΑΚΤΟΝ
ΠΑΞΟΥΣ
ΠΑΤΡΑΣ
ΠΕΙΡΑΙΑ
ΠΥΛΟΝ
ΠΥΡΓΟΝ
ΣΠΑΡΤΗΝ
ΣΥΡΟΝ
ΤΡΙΚΚΑΔΑ
ΤΡΙΠΟΛΙΝ
ΧΑΛΚΙΔΑ